

Κυπριακό, ειρήνη και σταθερότητα (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Φλεβάρη του 2014 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Αγκάρας](#).

Περιεχόμενο

20 Φλεβάρη, 2014

Κυπριακό, ειρήνη και σταθερότητα

Τον τελευταίο καιρό, αρκετά άρθρα από την αριστερά τοποθετούνται στο ζήτημα της λύσης του Κυπριακού. Ένα συχνό επιχείρημα απέναντι σε οποιαδήποτε συζήτηση περί ιμπεριαλισμού και γεωπολιτικών συμφερόντων είναι ο αδιαμφισβήτητος ισχυρισμός ότι αυτό που επιδιώκουν και θα πετύχουν οι ΗΠΑ και το NATO στην περιοχή, συμπεριλαμβανομένου και του Κυπριακού, είναι η ειρήνη και η σταθερότητα. Άρα, λένε, το ιμπεριαλιστικά αυτά συμφέροντα συμπίπτουν με τους δικούς μας ειρηνικούς πόθους και ανάγκες και έτσι δεν έχουμε να κάνουμε κάτι άλλο παρά να συμπορευτούμε με τον οποιονδήποτε, κάτω από οποιαδήποτε πολιτική, ταξική σημαία για τον δρόμο προς την ειρηνική ζωή και την σταθερότητα στο νησί.

Ερώτηση: Σε ποιο σημείο της ιστορίας των τελευταίων δεκαετιών ήταν οι ΗΠΑ, αλλά και γενικότερα οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί διαφόρων δυνάμεων, πηγή σταθερότητας και ειρήνης, ειδικά στα μέρη όπου είχαν άμεση εμπλοκή; Από ποια σοβαρή μελέτη και ανάλυση προκύπτει ότι αυτό που θέλουν (και σε περίπτωση που αυτό θέλουν, αν είναι εφικτό δεδομένων των ανταγωνισμών) οι ΗΠΑ στην περιοχή είναι ακριβώς αυτό; ειρήνη και σταθερότητα; Δηλαδή από όλα αυτά που συμβαίνουν στην ευρύτερη περιοχή, περιοχή "συνοριακή" μεταξύ ισχυρών, συνεχώς οξυνόμενων, ανταγωνισμών (βλ. Ουκρανία που οδηγείται σε ένοπλο διαμελισμό, Συρία, Αίγυπτος, Ιράν, Βοσνία, Παλαιστίνη κ.α.) και δεδομένης της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και στο τι συχνά οδηγεί μια κρίση, το συμπέρασμα που βγάζετε για το μέλλον της περιοχής μας είναι ειρήνη και σταθερότητα;

Για να προλάβουμε τις απαντήσεις: Ναι, η μη λύση του Κυπριακού, η αποτυχία των συνομιλιών, ή μια πιθανή διχοτόμηση, δεν εγγυώνται ειρήνη και σταθερότητα, ούτε η λιγότερο έντονη εμπλοκή των ΗΠΑ το εγγυάται. Αλλά αυτό δεν μπορεί να μας οδηγήσει στο παραπλανητικό συμπέρασμα ότι θα λύθει, έτσι όπως θα λυθεί, και θα πλέουμε μέσα σε πελάγη ειρήνης και σταθερότητας στα χρόνια που θα ρθουν. Το να προσπαθούμε να πείσουμε με τόση σιγουριά τους Κύπριους ότι στο προδιαγραφόμενο μέλλον μας δεν θα υπάρχουν καταστάσεις συγκρούσεων και αποσταθεροποίησης, περιφερειακές και ντόπιες (συμπεριλαμβανομένης και πιο έντονης επίθεσης στην εργατική τάξη) και να τους καλούμε να γίνονται ουρά των "προοδευτικών" νεοφιλελευθέρων, δεν βοηθά καθόλου αυτό που είναι και θα είναι επιτακτικό καθήκον μετά την λύση (και αυτό που ισχυρίζονται ότι θα γίνει περίπου αυτόματα), δηλαδή την ενότητα και κοινή πάλη της εργατικής τάξης των δύο κοινοτήτων. Δεν μπορούμε να συγκαλύπτουμε και να σπέρνουμε ευσεβείς πόθους αποφυγής των βαθιών

ιμπεριαλιστικών/καπιταλιστικών αντιθέσεων, όταν θα έπρεπε να τις ξεσκεπάσουμε και να τις κάνουμε γνωστές.

«Όσο αγαθές κι αν είναι οι προθέσεις των άγγλων παπάδων ή του μελιστάλακτου Κάουτσκι, το αντικειμενικό, δηλαδή το πραγματικό κοινωνικό νόημα της θεωρίας τους, είναι ένα και μόνο ένα: η πιο αντιδραστική παρηγοριά των μαζών με τις ελπίδες ότι είναι δυνατόν να υπάρχει διαρκής ειρήνη στις συνθήκες του καπιταλισμού, με την απόσπαση της προσοχής τους από τις οξυμένες αντιθέσεις και τα ακανθώδη προβλήματα της σύγχρονης εποχής και τον προσανατολισμό της προσοχής τους προς τις απατηλές προοπτικές κάποιου δήθεν νέου μελλοντικού [υπεριμπεριαλισμού](#).»

Θα μπορούσε κάποιος που αποδέχεται την λύση να πεί ότι: ναι, θα δεχτεί την λύση μέσα στα πλαίσια μιας τακτικής που θέλει να αποφύγει την διχοτόμηση (σημαντικό ζήτημα, δεν το θίγουμε εδώ), αλλά ο τρόπος που θα την προωθήσει δεν είναι μέσω παραπλανητικών σεναρίων περί ειρήνης, σταθερότητας, ευημερίας κτλ, λέει στον λαό ότι, παρά την λύση, πρέπει να αναμένει και να προετοιμάζεται για δύσκολες εποχές, επιθέσεις στους εργαζόμενους και στην κοινωνική τους ασφάλεια, σύννεφα πολέμου πάνω από την περιοχή και πιθανή εμπλοκή και της δικής τους χώρας και ότι ο μόνος τρόπος να παλέψει για τα δικά του συμφέροντα και για την ειρήνη μέσα στα δύσκολα που θα ρθουν, είναι η συνεχής προσπάθεια για ενότητα μεταξύ των εργατικών τάξεων Ε/κ και Τ/κ για την κοινή ταξική πάλη. Αλλιώς ποιον θα πιστέψουν όταν οι προσδοκίες για λαμπερούς ουρανούς θα διαψευστούν; ποιον θα ακολουθήσουν; Αυτούς που τους έλεγαν να ακούσουν την κάθε "πρωτοβουλία" που υποσχόταν νεοφιλελεύθερη ευημερία μέσω επενδύσεων; Ποιος θα τους φανεί ότι είχε δίκαιο; οι αριστεροί που ξαφνικά μετά την λύση (όπως λένε) θα τους πουν "ξεχάστε τι σας λέγαμε μέχρι την προηγούμενη βδομάδα, τώρα θα σας μιλήσουμε για ταξικό αγώνα" ή την ακροδεξιά και τους εθνικιστές που τους "προειδοποίησαν" για δεινά που θα ρθουν δείχνοντας τους όμως μια εύκολη, λανθασμένη, ταξικά διχαστική και φασιστική απάντηση για το τι φταίει, τι συμβαίνει και ποιος είναι ο αντίπαλος;

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Αγκάρρα \(Ομάδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2014](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#), [Κυπριακό Πρόβλημα](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:agkarra:cyprob_imperialism

Last update: **2020/07/14 16:18**

